

Πιστοποιώντας μια εκδοχή μεταμοντέρνας συνθήκης

Στην έκθεση έχει δημιουργηθεί ένα περιβάλλον μέσα στο οποίο έχουν τοποθετηθεί διάφορες καλλιτεχνικές και τεχνολογικές εφαρμογές που στοχεύουν στην κριτική υπόδειξη/υπενθύμιση ορισμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν και οριοθετούν την εποχή μας.

Το ειδικό ενδιαφέρον της δουλειάς του Νίκου Παπαδόπουλου έγκειται στο γεγονός ότι μπορεί να θεωρηθεί ως μία διαπιστωτική, αν όχι εμπεδωτική, εικαστική έκφραση των όσων είχε κατά στιγμές εξηγήσει ο Jean Baudrillard σε βιβλία του.

Το περιβάλλον που αναδημιουργείται/αναπαρίσταται στην έκθεση «**Posthuman, past politics**», και με δεδομένο τον επιμερισμό που διακρίνουμε, περιέχει τρεις ενότητες:

1. Μια βιντεο-προβολή που είναι βασισμένη σε ψηφιακά παιχνίδια, τα οποία συνθέτουν μια δυστοπική συγκυρία, που διαθέτει χαρακτήρες από τον ευρύτερο κοινωνικό περίγυρο. Οι υπολογιστικές προσαρμογές με τη βοήθεια αισθητήρων, μετατρέπουν τη διάδραση ανάλογα με τη συγκυρία, ώστε να επικαιροποιηθεί ο λόγος του Baudrillard για τη «θεαματικοποίηση του τετριμμένου», ενώ η προσομοίωση της πραγματικότητας να θυμίζει ότι η «ζωή μιμείται την τέχνη», δηλαδή αντιστρέφοντας το προφανώς αντίθετο και κατά τεκμήριο ορθότερο. Με τον τρόπο αυτό, η αναζήτηση του νοήματος σε μια μαζική κοινωνία εξαντλείται στον εντοπισμό του θεάματος και όχι του νοήματος.
2. Η δεύτερη ενότητα, που θα μπορούσε ιστορικά να έχει προηγηθεί, είναι μια ιδιότυπη επικαιροποίηση του «Πρωταγόρα» του Πλάτωνα, που προκύπτει μέσω μιας ημι-θεαματικής αναπαράστασης, όπου μέσω της αποφώνησης του διαλόγου, ο καλλιτέχνης ο ίδιος υποδύεται τον αναγνώστη, για ένα θέμα όπου σαφώς συμβαίνει μια "Immanent Rehearsal to impossible exchange", αφού ανακατευθύνεται το νόημα, η θέση και η γνώμη σε αυτό το φιλοσοφικό έργο.
3. Η τρίτη ενότητα που είναι σαφέστατα πιο γυμνή και stark ο επισκέπτης της έκθεσης είναι αντιμέτωπος με τρία simulacra, που δεν είναι παρά αλλοιωμένα ομοιώματα του ίδιου του καλλιτέχνη. Πρόκειται για μορφή κλωνοποίησης που επιδιώκει τη διαμόρφωση ταυτοτικών αποτυπώσεων μέσω της οικειοποίησης. Δηλαδή ακόμα και ο εγκαλών δημιουργός δείχνει πώς ο ίδιος προσλαμβάνει τον εαυτό του αλλά και το πώς συσχετίζεται με τους υπόλοιπους γύρω του.

Είναι, με άλλα λόγια, μια έκθεση που υπογραμμίζεται από το τέλος της γραμμικής διάστασης του discourse...